

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **WELD PROFI s.r.o.**, IČ 25542753
sídlem Veslařská 329/205, 637 00 Brno - Pisárky
zastoupená advokátkou Mgr. et Bc. Kamilou Klvačovou
sídlem Gajdošova 7, 615 00 Brno

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Jihomoravský kraj**
sídlem náměstí Svobody 98/4, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2017, č. j. 21513/17/3001-51525-712163

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 9. 3. 2017 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2017, č. j. 21513/17/3001-51525-712163 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný vyměřil žalobci daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2015 na základě žalobcem podaného daňového přiznání ze dne 6. 10. 2016, č. j. 4103441/16/3001-51525-712163.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce souhlasí s v platebním výměru vyměřenou výší daně a nikterak ji nezpochybňuje, avšak nesouhlasí s další částí výroku, a to tvrzením o vyměření této částky na základě daňového přiznání ze dne 6. 10. 2016, č. j. 4103441/16/3001-51525-712163. Žalobce totiž již dne 27. 6. 2016 podal řádné daňové přiznání (č. j. 3087284/16/3001-51525-712163) ve formátu .xml včetně samostatně podané účetní závěrky ve formátu .pdf, žalovaný však žalobce vyzval k odstranění vad podání dne 29. 9. 2016, pročež žalobce podal dne 6. 10. 2016 na podatelnu žalovaného shodné daňové přiznání v listinné podobě. Žalovaný následně prvně podané daňové přiznání v důsledku neodstranění vad seznal za neúčinné. Následkem těchto skutečností byla žalobci prostřednictvím platebních výměrů vyměřena pokuta ve výši 2 000 Kč za podání daňového tvrzení v listinné podobě a pokuta ve výši 19 045 Kč za opožděné tvrzení daně. Žalovaný podle názoru žalobce mylně založil napadené rozhodnutí na daňovém přiznání ze dne 6. 10. 2016, ačkoliv měl zohlednit daňové přiznání podané již 27. 6. 2016. Tímto nedopatřením byl žalobce zkrácen na svých právech a byly mu uloženy dvě výše uvedené pokuty. Daňové přiznání podané dne 27. 6. 2016 nemělo žádné vady a bylo srozumitelné a jednoznačné. Navíc účetní závěrka přiložená ve standardním a obecně akceptovaném formátu .pdf nebyla povinnou přílohou podaného daňového tvrzení.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil svým podáním ze dne 18. 4. 2017, v němž nejprve zrekapituloval průběh vedeného správního řízení. Dále zdůraznil nevyužití opravných prostředků ze strany žalobce vůči oběma pokutám, tj. vůči platebnímu výměru na pokutu za opožděné tvrzení daně a platebnímu výměru na pokutu za podání daňového přiznání v listinné podobě. Podle žalovaného žalobce nebrojí proti napadenému rozhodnutí, ale proti oběma platebním výměrům, prostřednictvím nichž byla žalobci stanovena pokuta. Žalobce měl povinnost podat daňové přiznání včetně všech příloh v předepsaném formátu. Proti následnému postupu žalovaného se bránil u nadřízeného správního orgánu (Odvolací finanční ředitelství), který vydal dne 20. 12. 2016 příkaz ke zjednání nápravy, v němž konstatoval neúčinnost daňového přiznání podaného dne 27. 6. 2016 a uložil žalovanému učinit kroky k vyměření daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2015 na základě podaného daňového přiznání ze dne 6. 10. 2016. Závěrem svého vyjádření žalovaný zpochybňuje žalobní petit s poukazem na jeho zmatečnost, neboť předmětná daň měla být vyměřena a žalobce tuto daň sám přiznal.

IV. Další procesní vyjádření účastníků

4. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou ze dne 9. 5. 2017, v níž rozporoval tvrzení žalovaného o podání žaloby proti oběma platebním výměrům, kterými byla žalobci vyměřena pokuta. Obě pokuty jsou totiž následkem vydání nesprávného

napadeného rozhodnutí. Zrušením napadeného rozhodnutí by žalobce získal rovněž možnost požadovat náhradu škody po státu z titulu vydání dvou nezákonných pokut. Nadto by žaloba směřující proti oběma platebním výměrům o pokutách byla shodná jako žaloba proti napadenému rozhodnutí. Žalobce je přesvědčen, že by tímto postupem pouze bezvýsledně plýtl svými finančními prostředky.

5. Dne 21. 2. 2018 žalobce podal doplnění žaloby, v němž znovu zopakoval, že jím učiněné první daňové přiznání neobsahuje vadu zakládající nezpůsobilost k projednání anebo nemožnost mít předpokládané účinky pro správu daní. Toto daňové přiznání je zároveň obsahově shodné s jeho druhým daňovým přiznáním učiněným v písemné formě. Spor mezi oběma stranami panuje ohledně požadavku na učinění podání ve formátu .xml, které je jistě vhodnější pro strojové zpracovávání informací žalovaným, nicméně i podání ve formátu .pdf je účinné.
6. Na doplnění žaloby žalovaný zareagoval podáním ze dne 16. 3. 2018, v němž setrval na svém vyjádření ze dne 18. 4. 2017 a dále rozebral rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2018, č. j. 2 Afs 25/2015-38, který žalobce nejspíš ve své argumentaci využívá. V rozhodné době, ke které se tento rozsudek váže, však ještě neexistovala povinnost podávat daňová tvrzení elektronicky, zatímco v případě žalobce povinnost podat daňové tvrzení datovou zprávou ve formátu a struktuře zveřejněném správcem daně (.xml) již existovala.
7. Žalobce následně zaslal své vyjádření dne 4. 4. 2018. Žalovaný podle žalobce zastává nesprávný názor, jak lze demonstrovat na neznalosti skutkového stavu případu, tak i na špatné interpretaci a aplikaci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2018, č. j. 2 Afs 25/2015-38. Žalobce má nadále možnost podat tvrzení elektronicky i v listinné podobě.
8. Posléze žalobce dne 14. 6. 2018 zaslal zdejšímu soudu doplnění své žaloby v návaznosti na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 5. 2018, č. j. 22 Af 103/2017-46, v němž Krajský soud v Ostravě posuzoval dle žalobce zcela stejný případ.

V. Posouzení věci krajským soudem

9. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.
10. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 s. ř. s.
11. Mezi stranami nyní projednávané věci je nesporná otázka výše vyměřené daně. Žalobce sám na úvod žalobního návrhu uvádí, že s výší vyměřené daně souhlasí a nijak ji nezpochybňuje. Ve svém následném podání zároveň uvádí, že cílem žaloby není rozporovat vydané platební výměry o pokutách, nýbrž napadené rozhodnutí, tj. platební výměr, kterým žalobci byla vyměřena daň. Žalobce tak nenapadá oba platební výměry, které mu stanovily povinnost uhrazení pokut. Jak vyplývá z vyjádření obou stran, ve vztahu k platebním výměrům žalobce ani nevyužil možnosti podat proti nim opravný prostředek.

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. P.

12. Jádrem žalobní argumentace je tak pouze otázka, zda žalovaný postupoval správně, když za součást výroku uvedl vyměření daně na základě daňového tvrzení ze dne 6. 10. 2016, č. j. 4103441/16/3001-51525-712163. Krajský soud nicméně shledal, že posouzení této otázky nemůže nic změnit na výsledku posuzovaného daňového řízení, neboť žalobce brojí proti části výroku rozhodnutí, která žalobci nezakládá, nemění ani neruší žádná práva ani povinnosti, a naopak s tou částí rozhodnutí, která žalobci zakládá povinnost, žalobce zcela souhlasí.
13. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce dne 27. 6. 2016 podal daňové tvrzení – daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za kalendářní rok 2015. Jelikož daňové přiznání včetně všech příloh obsahovalo vady, neboť nebylo zaslané v předepsaném formátu, žalovaný vyzval žalobce dne 26. 9. 2016 k odstranění vad ve smyslu § 74 odst. 1 daňového řádu. Žalobce následně zaslal žalovanému své daňové přiznání v listinné podobě. Vzhledem k tomu, že žalobce (mající povinnost učinit podání pouze datovou zprávou ve formátu a struktuře zveřejněné správcem daně odeslanou způsobem uvedeným v § 71 odst. 1 daňového řádu) neodstranil vady daňového přiznání ze dne 27. 6. 2016, stalo se toto podání neúčinným. Na opravu či doplnění bylo podle žalovaného nutné hledět jako na nové a zcela samostatné podání účinné dnem, kdy žalovanému došlo (6. 10. 2016). Žalovaný dne 6. 12. 2016 vyzval žalobce k podání řádného daňového tvrzení k dani z příjmů právnických osob. V mezidobí žalobce podal k nadřízenému správnímu orgánu (Odvolací finanční ředitelství) podnět na ochranu proti nečinnosti, na který nadřízený správní orgán reagoval příkazem ke zjednání nápravy ze dne 20. 12. 2016, č. j. 57245/16/5200-11433-705500, v němž žalovanému uložil povinnost učinit kroky k vyměření daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2015 na základě podaného daňového přiznání zaevidovaného dne 6. 10. 2016. Dále nadřízený správní orgán uvedl, že v případě daňového přiznání ze dne 27. 6. 2016 nebyla odstraněna jeho vada a toto daňové přiznání se stalo neúčinným; daňové přiznání ze dne 6. 10. 2016 je potřeba považovat za bezvadné vzhledem k § 74 odst. 4 daňového řádu. Žalovaný následně dne 4. 1. 2017 vydal napadené rozhodnutí, kterým žalobci vyměřil daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2015 na základě jím podaného daňového přiznání ze dne 6. 10. 2016. Dne 6. 1. 2017 žalovaný vydal platební výměr, č. j. 21704/17/3001-51525-712163, na pokutu ve výši 2 000 Kč za učinění podání dle § 72 odst. 1 daňového řádu jinak než elektronicky, a dne 9. 1. 2017 platební výměr, č. j. 21540/17/3001-51525-712163, na pokutu ve výši 19 045 Kč za opožděné tvrzení daně. Dne 12. 1. 2017 žalovaný zaslal žalobci sdělení o bezpředmětnosti žalovaným zasílané výzvy k podání daňového přiznání ze dne 6. 12. 2016, na které žalobce reagoval podnětem k nadřízenému správnímu orgánu proti nečinnosti, jelikož mu nebylo zasláno rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Žalovaný proto žalobci zaslal napadené rozhodnutí.
14. Podle § 139 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „daňový řád“), lze daň vyměřit na základě daňového přiznání nebo vyúčtování, nebo z moci úřední.
15. Podle § 140 odst. 1 daňového řádu platí, že neodchyluje-li se vyměřovaná daň od daně tvrzené daňovým subjektem, správce daně nemusí daňovému subjektu výsledek vyměření oznamovat platebním výměrem; to neplatí, pokud byl zahájen postup k odstranění pochybností. Platební výměr správce daně založí do spisu.
16. Žalovaný souhlasil s výší daně tak, jak ji žalobce přiznal ve svém daňovém přiznání, tj. vyměřená daň se neodchýlila od daně tvrzené daňovým subjektem. Žalovaný proto nemusel žalobci výsledek vyměření oznamovat platebním výměrem; musel pouze platební výměr založit do vedeného spisu. Proti takovému platebnímu výměru se současně nebylo

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. P.

možné odvolat, jak vyplývá z § 140 odst. 4 daňového řádu. Jelikož posléze žalobce uplatnil u nadřízeného správního orgánu opatření proti nečinnosti, žalovaný napadené rozhodnutí žalobci zaslal, aby mu vyvrátil pochybnosti o své nečinnosti.

17. Výrok napadeného rozhodnutí, který je pro žalobce závazný, obsahuje stanovení daňové povinnosti, která se shoduje s údaji uvedenými v obou daňových přiznáních. Výše stanovené daňové povinnosti se nikterak neliší od žalobcem tvrzené výše daně. Údaje převzaté žalovaným korespondují s těmi, které žalobce uvedl ve svém daňovém přiznání. Žalobce výši vyměřené daně ve své žalobě ani nijak nerozporuje, brojí pouze proti části výroku znějící „vyměření daně na základě daňového tvrzení ze dne 6. 10. 2016, č. j. 4103441/16/3001-51525-712163“. Tato část výroku však žalobce žádným způsobem nezavazuje, neukládá mu žádné povinnosti a ani jinak mu neurčuje, co má činit. Jedná se pouze o informativní část výroku napadeného rozhodnutí obsahující skutečnost, na základě jakého daňového tvrzení žalovaný souhlasil se žalobcem stanovenou daní.
18. Správní soudnictví není určeno k nápravě veškerých možných vad postupů správních orgánů či jejich rozhodnutí. Jeho cílem je ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy (viz § 2 s. ř. s.). Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu proto může být shledána důvodnou pouze tehdy, namítá-li žalobce takové vady rozhodnutí či jemu předcházejícího procesu, které mohou mít vliv na zákonnost rozhodnutí v té části, která žalobce přímo zkracuje na jeho veřejném subjektivním právu. V projednávané věci je přitom situace odlišná. Žalobce výslovně souhlasí s výší stanovené daňové povinnosti, tj. de facto tvrdí, že na svém veřejném subjektivním právu na řádné stanovení daně nebyl nijak zkrácen. Žalobce se cítí zkrácen toliko následnými rozhodnutí o uložení pokuty, které jsou ovšem samostatně přezkoumatelné, jak v rámci daňové správy, tak v rámci správního soudnictví. To, že žalobce shledává prapůvod pro uložení těchto pokut v určitém údaji uvedeném v nyní napadeném rozhodnutí, nemění nic na tom, že se jedná o údaj toliko informativní, který žalobci žádnou povinnost sám o sobě nezakládá.
19. Žalobce ve svém návrhu dále tvrdí, že by nemělo smysl brojit proti platebním výměrům, kterými mu byla stanovena povinnost uhrazení pokut, neboť tyto platební výměry se opírají o žalobou napadené rozhodnutí. Žaloba proti těmto dvěma platebním výměrům by byla shodná jako žaloba proti napadenému rozhodnutí. Navíc se v případě zvoleného postupu bude moci domáhat náhrady škody od státu z titulu vydání dvou nezákonných pokut. Soud k tomuto poznamenává, že bylo na žalobci, který z platebních výměrů bude napadat. Je naprosto přirozené, že adresát několika rozhodnutí správního orgánu bude brojit proti těm rozhodnutím, která mu ukládají povinnost, s níž nesouhlasí, a nikoliv proti těm, která mu ukládají povinnost, s níž souhlasí. Soudu nepřísluší hodnotit, z jakého důvodu žalobce zvolil nevhodnou procesní strategii, nicméně tu je nutno klást tíži pouze a jen jemu. Žalobce nebyl nijak uveden v omyl, co se týče způsobu obrany proti jednotlivým rozhodnutím. Proti oběma platebním výměrům o pokutách žalobce disponoval řádnými opravnými prostředky. V rámci odvolacího řízení bylo možné přezkoumat důvodnost stanovení výše pokuty včetně toho, zda žalobcem podané daňové přiznání ze dne 27. 6. 2016 bylo podáno bezvadně, respektive zda žalobcovo podání ze dne 6. 10. 2016 odstranilo vady vytýkané žalovaným. Jelikož je údaj o datu podání daňového přiznání v nyní napadeném rozhodnutí toliko informativní, nikterak nezavazoval správce daně při vydání rozhodnutí o pokutě.
20. Pokud žalobce v žalobním návrhu, replice i následných vyjádřeních (tato vyjádření soud pokládal za doplnění žaloby, nikoliv za nové žalobní námítky) setrvává na tvrzení, že daňové přiznání učiněné již dne 27. 6. 2016 bylo podáno řádně a že by žalovaný měl akceptovat přílohu (účetní závěrka) ve formátu .pdf., nemá tato skutečnost žádný vliv na Shodu s prvopisem potvrzuje: K. P.

stanovení daňové povinnosti v napadeném rozhodnutí. Žalobce sám uvádí shodnost svého daňového přiznání ze dne 27. 6. 2016 a 6. 10. 2016. Posouzení, zda již prvně podané daňové přiznání bylo uskutečněno řádně, je relevantní pro případné stanovení pokuty, jak se v případě žalobce stalo na základě platebních výměrů ze dne 6. 1. 2017 a 9. 1. 2017, nicméně proti těmto samostatným rozhodnutím žalovaného žalobce v žalobním návrhu nebrojí.

VI. Shrnutí a náklady řízení

21. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
22. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015 č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. října 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu